

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

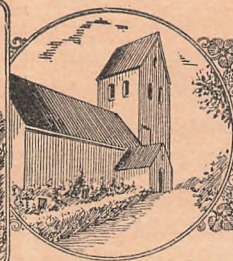
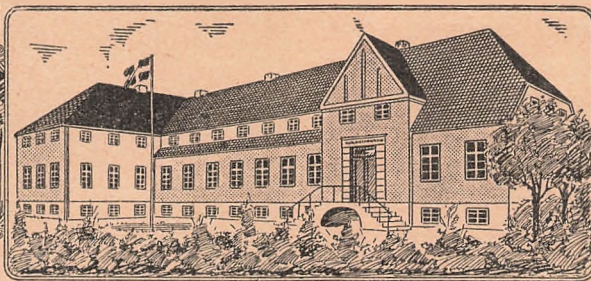
J Kristensen

Statens pæd. Studiesamling

Frederiksberg Alle 22

V

FRA NR. NISSUM HØJSKOLE

December 1950

„Bed og arbejd.“

42. årgang nr. 12

H. P. Roesgaard

JULEFEST

Prøv at tænke dig et år uden søndage, uden hviledage. Ja, ikke alene et enkelt år, men et helt liv. Ingen søndag, ingen jul, ingen påske eller pinse, hver dag som alle de andre i en ensformig, arbejdsfyldt uendelighed. Ens år efter år fra vugge til grav. Så forstår vi, at også set fra denne side har kristentroen bragt os en uhyre stor rigdom. Hver eneste kristen uge begynder med en festdag, der giver glans til de følgende seks. Livet var vist ikke til at leve, om alle ugens syv dage var ens. Lad os takke Gud for hviledagen!

Og så kommer de store fester flere dage ad gangen. De sætter skel i vor tidsregning. Begivenhederne, vi taler om, var lige før jul, eller var det måske lige efter jul.

Nu kommer N. N. H. og E.'s julenummer, så er det lige før jul 1950.

Forud for den første jul var der en mægtig trafik på vejene i Jødeland. »Alle gik

før at lade sig indskrive, hver til sin by.« Vi håber, det må blive sådan hos os også i år, ligesom så ofte før. Mange vil gå for at lade sig »indskrive« i familiens kreds til julefest. Da vil vi gerne være sammen, forældre og børn, og da vil vi gerne have lidt godt til hinanden.

Hvad har du at bringe dine kære? Nogle små — eller måske store gaver. Det er jo godt det. Men har du også glæde med dig? Så megen glæde, så der er noget at dele med andre. »Og tusinde arner svarer: »Vi trænger til glæden her.«

Tiden og livskårene kalder ikke særligt på glæden, vel nok mere på bitterhed, misundelse og frygt. Juleevangeliet derimod bringer glæde.

»Glæden hun er født i dag,
Himmeriges glæde —
Ved Gud Faders velbehag
Fryde sig de spæde!«

Julens glæde skal vi have ind i hjertet, om vi skal have noget at dele med og bringe til andre. Læg mærke til, den kommer ved Gud Faders velbehag.

Under Guds mishag er der ingen glæde, kun ufred, thi »den gudløse har ingen fred.« Jesus er vejen til Gud Faders velbehag. Uden ham tør vi ikke kalde Gud vor Fader. Men vil du knæle ved Jesu krybbe og for ham bekende dine synder og vantro, da er du kommet til glædens kilde. Han har nemlig magt til at forlade synder. Synd dræber glæden, men tilgivelse skaber den påny.

Guds engle synger julesang om, at vi — alle — er bestemt til at være velbehagsmennesker, ikke for vor egen skyld, men for Jesu Kristi skyld. Vil vi »søge de ydmyge steder«, kan vi få Jesus i tale, og han giver sin glæde til den, der søger ham.

»Glæden er jordens gæst i dag
Med himmelkongen den lille,
Du fattige spurv flyv ned fra tag
Med duen til julegilde!
Dans lille barn, på moders skød,
En dejlig dag er oprunden,
I dag blev vor kære frelser fød,
og paradisvejen funden!«

Alle skolens venner

ønskes

EN GOD OG VELSIGNET
JULEFEST

og et

GODT NYTÅR

med tak for alt godt i tiden,
der svandt

Emil Sørensen

Gudrun og H. Lindskov Rasmussen

Agnes og A. Kristensen

Glædelig jul- velsignet nytår

Til de kønneste jule- og nytårsskikke hører vel dette, at man frembærer gode ønsker for sine pårørende.

Det er ganske vist meget let at ironisere over også denne skik og sige, at i de allerfleste tilfælde tænker vi ikke meget over, hvad vi siger, når vi ønsker en bekendt: Glædelig jull idet vi træffer hinanden.

Der kan vel også med rette ankes over, at vi ofte i vort ønske, når vi altså tænker derover, lægger i væsentlig grad ønsket om materielle goder: sundhed, gode kår, gode venner, glæde og hvad andet man vil nævne af godt her i livet, og ønsket om, at man må undgå det modsatte, såsom: sygdom, fattigdom, uvenner, sorgfulde stunder, krig og andet ondt.

Ikke at jeg vil mene, det er forkert at tilønske vore venner disse goder, som jo også efter Luthers mening hører med til dagligt brød, ejheller, at det skulle være forkert at ønske, at de måtte blive forskånet for det, der er svært her i livet.

Nej, men det egentlige onde i vort liv er dog trods alt ikke den slags, det er vor synd.

Synd er alt det ondes rod og ophav. Synd er det, der skilte og skiller mennesker fra den levende Gud. Ham, vi er skabte af og skabte til at tilhøre.

Dersom vi ikke har det i tanke, bliver vore ønsker af letkøbt art, et slags surrogat, noget uholdbart kram, stof, der falmer i livets sollys og rusk, sne, der for en kort tid smykker vor gråsorte jord med sit rene klæde – og så forsvinder og glemmes.

Når vi atter i år får lov her i Nissum-

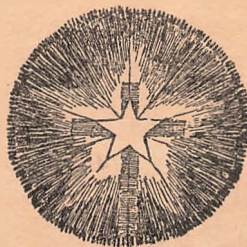
bladet at ønske gamle elever og gode venner en glædelig jul og et velsignet nytår, bæres vore ønsker af den tanke: Gid det gamle julebudskab: Eder er i dag en frelser født, må være den stjerne, den soles sol, der lyser og varmer for jer alle i den kommende jul og i det kommende år.

Tak for vennensind og forbøn også i det svundne år.

Hjertelig hilsen fra familien Kaag

N. B.: Måske det vil interessere nogle at høre, hvorledes familien har det: Niels Gunnar blev færdig på pastoralseminariet den 4. novbr. og kom til Mølholmlejren som soldat den 10. s. m. Karin, Ingrid og Niels er flyttet til Hvidovre, Arne blev færdig med militærtjenesten i oktober og fik plads på et revisionskontor i København, Folmer er på Nr. Nissum Seminarium og håber at blive færdig næste sommer med sin uddannelse, Birgit har plads i huset i Hellerup, Olaf er endnu herhjemme, men skal forøvrigt konfirmeres til foråret.

Det går fremdeles forholdsvis godt med min kones helbred, og vi venter at få hele flokken hjem kortere eller længere tid i juleferien.

Olfert Ricards bibeltimer

Af lærer A. C. Nielsen

Der er intet, man med større resultat kan samle de unge om end Bibelen, fordi den går lige løs på deres store problemer, som de ene går og tumler med.

Visselig! alt, hvad der er af sandt og skønt og godt, skal man ikke forholde de unge; det gjorde Olfert Ricard ikke, da han var ungdomsbevægelsens menneskelige midtpunkt; men det centrale i det kristelige ungdomsarbejde må være bibeltimerne. — Glipper det her, så falder det hele.

Når bibelordet udlægges, så må tilhørerne kunne fornemme gløden, som hine unge kunne det, der omkring århundredskiftet samledes omkring Olfert Ricard og så ind i hans sjæfulde øjne, der var »blå som Danmarks sommerhav, når himmel er dernede« (Neiiendam).

Kan ungdom ikke fornemme gløden, så kommer den ikke, og så er der vel heller ikke noget at komme efter. Den må kunne høre »de glødende tungers røst«, og kun den taler med glødende tunge, hvis hjerte er fyldt med Åndens ild, med kærlighedens flamme.

Brænder hjerte, så brænder og tunge.

Trindt omkring i Danmark, ja, i fjerne, fremmede lande sidder der end i dag mænd, grånende mænd, for hvem det blev det hellige ungdomsminde at høre Ricard holde bibeltimer i Københavns KFUM. Sandelig, da var Guds ånd nær, »da hørtes de glødende tungers røst«, da så de som Johannes og de andre unge fra Galilæas fiskerbyer Jesu Kristi herlighed og kom til at tro på ham.

Det var jo i 1893, at Ricard ret kom i forbindelse med KFUM. Da han fandt sin plads blandt de yngste unge i »Bethesda«s kælder, hvor ungdomsafdelingen den gang hørte til, indledtes en ny og strålende æra i dansk ungdoms tusindårige historie.

Fra november 1896—1908 var han de unges sekretær inde i den store by, han var kort før sin tiltrædelse kommet hjem fra en udenlandsfærd.

I disse år blev »Borgen« i Gothersgade rejst, alt, hvad det navn rummer, groede frem, bredte sig, forlangte plads på trods af brandesianisme og andet djævelskab.

Hvor trænger vi til en ny Ricard!

Han var en vidtfavnende personlighed, der kunne mange ting bedre end de fleste, f. eks. prædike og skrive bøger; men det kan uden overdrivelse siges, at ingen har overgået ham i at holde bibeltimer for unge, ja, ikke er nogen engang kommet på siden af ham.

Denne evne besad han til det sidste.

I 1928 udkom hans dejlige bog: »Enfoldig vejledning til frelse«, en gennemgang af Romerbrevet. Hvad han skrev i denne bog, sagde han først til ungdom i »Borgen«.

En del af hans gennemgang af dette vigtige skrift i vort Nytestament faldt på fire tirsdagaftener i juli, og disse højsommeraftener plejede at være dårligt besøgt, men ved Ricards bibeltimer var salen stuvende fuld, og det blev uforglemmelige stunder for tilhørerne.

Jo, han kunne, og det var året før han

døde; men »ånd var det ord, som han så'de«. Han var da »en yngling under smertens hvide hår«.

Neiiendam skriver i sin bog: »I rampe-lys og stjernesvær« (1941): »Jeg beken-der gerne, at det er den eneste tid i livet, jeg bryder mig om at gøre om igen, timerne under Ricards talerstol, først i ungdoms-afdelingen til bibeltimerne og senere tirs-dagaftenerne i hovedforeningen. Har livet siden bragt en mere ublandet forventnin-gens glæde end den, hvormed man sty-rede sine fjed til disse aftener? Jeg for min del har intet at stille ved siden af til sammenligning«.

En anden tilhører fra den tid samler alt sammen, hvad de hørte og oplevede i det kendte Johannesord: »Vi så hans herlig-hed, en herlighed som en enbåren søn har den fra sin fader, fuld af nåde og sand-hed«.

De unge af i dag trænger til at høre om Olfert Ricard, og de trænger især til at læse hans bøger. Tag fat!

Svend Rehling synger:

»En ordets bærer, båret af Guds ord,
dansk til sit væsens rod, en sprogets mester,
i disse skønne, frydefulde fester,
når støv blev ånd, og himlen var på jord«.

Modtag så alle, kendte og ukendte, en hjertelig hilsen med ønsket om ret en vel-signet jul.

Niels Jacob, Joan, Signe og A. C. Nielsen,
Vinderup.

Haft søskende på skolen

2. generation

Fyrtårne og Bivogne

Hjemme fra skolen

Alt vel her! – Vi har haft et dejligt, fornøjeligt traktorkursus med 4 traktorer og regnvejr. I morgen, d. 6/12, skal vi på

Besøg i Struer og omegn. Vi skal se B&O radiofabrikken, et par af eksportør Lundsgaards gårde m. m. Den 22. holder vi julefest og juleferien bliver i år kun til 2. eller 3. januar, da vinterskolen slutter til påske.

Vi spekulerer iøvrigt på københavns-tur, og så er vi spændte på sommerskolen. Det går jævnt, dog nærmest lidt småt med indmeldelser. — En sommerelev vil være en kærkommen julegave.

Julen 1950

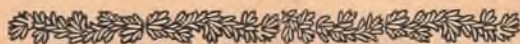
Med ønsket om en rigtig god og velsignet julefest i Jesu navn, sender jeg alle bladets læsere en hjertelig hilsen. Min bedste og varmeste tak for de mange hilsener, jeg har modtaget til min fødselsdag, tilgiv, at jeg i år kun kan nå at takke på denne måde. Måtte vi alle netop i år, hvor alt ser broget ud, finde ind til juleglæden, der heldigvis er at finde for hver den, der søger den uanset tid, sted og forhold. Og så vil jeg gerne gennem disse linier sige en meget stor tak til Nr. Nissum højskole og efterskole. Som en del ved, har jeg sagt farvel og regner ikke med, min plads er i Nr. Nissum længere. Jeg har, siden jeg første gang i 1935 kom på skolen, modtaget så megen glæde og velsignelse af højskolelivet, og trods de mange afbrydelser har det været en meget rig tid for mig. En tak til alle, jeg i den tid kom i berøring med, men mest til jer, som jeg fik lov at kalde »mine« elever. Når højskolelivet er så rigt, kommer det af, at man der, som andre steder i livet, opdager, at jo større ansvar man har, desto større glæde får man, og derfor skal afskeden med denne tid være en stor tak for tillid og ansvar, som bragte mig så megen glæde. Jeg kan

ikke undvære jer som mine venner og håber, at jeg, selv om jeg ikke er lærer inde ved skolen længere, må have en plads iblandt jer. Jeg håber at kunne tage faglærereksamen i april måned. Så ved jeg ikke, hvor eller hvad fremtiden bringer, men jeg har så ofte i de senere år tænkt på disse linier og erfaret, at de også gælder mig.

»Foran mig er en vej, jeg ikke kender,
en sti, hvorom jeg intet ved!
Men eet jeg ved, mit liv er i Guds hænder,
og Gud er evig kærlighed!«

Måtte det blive manges erfaring, så kan vi trygt gå nytåret 1951 i møde.

Jeres »Mikkel«

Det er, som med klokker, det ringer
i luften over vor by,
det er, som det synger og klinger
fra liflige harper i sky.
Se op, det er englenes skarer,
som tilbyder glæde enhver,
og tusinde arner svarer:
»Vi trænger til glæden her.«

Så åbner vi højt vore døre
og nejer os hver især,
og glæden bliver des større,
jo mindre vi alle er.
Kun der, hvor barnlighedsluen
sig spejler i alles blik,
kun der er en sangbund i stuen
for englenes julemusik.

Med disse linier ønsker vi alle bladets læsere en god og velsignet jul. Ikke mindst i en urolig tid, hvor vi med ængstelse ser fremad, »trænger vi til julens glædes- og fredsbudskab« — lader os tage imod det, så vor sjæl finder hvile.

Glædelig jul!

Kristine og Kristian Flugt,
Vitved.

FRED TIL AT STRIDE

Den svenske forfatter Harry Blomberg fortæller i en af sine bøger, at han en juleaften lukkede op for radioen og drejede på må og få. Pludselig lød der klokkeklang i højttaleren, og nu hørte han en udsendelse fra Bethlehem. Lysets evangelium lød til ham fra den lille by der langt borte. Han drejede lidt på skalaen, og nu lød andre klokker. Det var fra Tyskland; men her lød en anden forkyndelse: Nazismens voldsomme propaganda rungede ud i stuen til ham. Endelig et tredje sted på skalaen var der også kirkeklokker, skønt det ikke var mildhedsevangelium, der fulgte efter. Nej, — »Proletariatet venter ikke noget under fra oven, ingen manna fra himlen. Proletariatet er sin egen befrier«.

»Tre armeer af klokker stormede mod hinanden. — Tre religioner kæmpede i luften. Ingen kunne undgå at fornemme deres kamp, ingen kunne undgå at tage stilling. Hvor stod vi? Hvor stod jeg?«

Sådan er det også idag. Religionerne kæmper om os mennesker. Og jeg må tage stilling.

Hvorfor nu tale om kamp i en julehilsen. Vi hører ellers nok om krig. På Korea bølger fronten frem og tilbage; politikerne udfolder febrilsk aktivitet, for ordet atombombe har igen sat alle nerver på højkant! — Vi trænger snarere til opmuntring, for hvordan skal vi dog kunne fejre jul i sådanne tider. Nej, lad os hellere få noget med julefred og julehygge.

Jo, det var sikkert rart, men også farligt. — Der er jo i øvrigt nok til at pleje vore hyggefornemmelser; og skal der blive mening i at fejre kristen jul, så må vi besinde os på, at julen vel betyder fred; men det er ikke en fred med sentimental hygge og

magelighed.

I virkeligheden var englesangen over Bethlehem et kampsignal. Nu trådte krig fra Guds side ind i en afgørende fase. For Jesus selv betød det absolut ikke hygge og ro, tværtimod, for ham blev det fornødelse, kamp og lidelse.

Nej, det er vist farligt at jamre for meget over den tabte julestemning.

Vores jord er fyldt med ondskab, fordi vi er onde. Og netop fordi vi og vor klode er, som vi er, — netop derfor blev det jul! Jesus kom ikke for at hygge om os, men for at frelse os.

Julebudet i vinterens vände,
det er Gud faders varme ånde,
menneskefaldet til frelse vendt,
menneskets adel på ny erkendt,
hjerterets ret til at kæmpe og vinde
evig slæet fast trods hver en fjende.

Ja, netop i juleevangeliet mærker vi vor himmelske faders kærlighed. Den kærlighed, der ikke blot opsøger de rare og pæne, men som kalder og drager alle, også de største syndere, for den er en frelsende kærlighed. Heri ligger kilden til den sande juleglæde, og heri gemmes kraften til den livets strid, vi er kaldede til: striden mod det onde i os selv og striden for Guds riges sag. Gud velsigne os til at fejre rigtig jul og modtage hele Guds gave!

Julebud under storm og torden
melder og giver fred på jorden,
fred til at stride vor strid med mod,
fred til at vente på enden god,
højt under medbør og dybt i sorgen
fred for både i går og i morgen.

C. Hostrup

Vi ønsker alle tidligere og nuværende elever en glædelig jul og et velsignet nytår!

Jes, Gudrun og Hans Lindskov Rasmussen

HØRE ELLER FØLE

Det var en stor dag for Severin, da han endelig skulle forlade sit barndoms-hjem. Så langt, han huskede tilbage, havde mor og far været meget vanskelige. Hele tiden havde de rettet på ham, og han brød sig nu ikke om at høre på deres endeløse formaninger; men han ville gøre, som det passede ham.

Nu havde forældrene endelig sluppet deres meningsløse tag i ham og givet ham lov til at rejse ud til 1. november og selv tage sig en plads. Det var også på høje tid, syntes han, da han nu nærmede sig de 18 år.

Severin havde fire ønsker, og om disse var alle hans interesser samlede. Han ønskede rigelig mad på klokkeslet, let arbejde og helst med redskaber til at sidde på, en motorcykle (i det mindste en knallert) og en kæreste.

Hjemme fik han kun to frikadeller til middag, og arbejdet var oftest ubehageligt anstrengende, da faderen var alt for smålig med penge, så der af den grund blev mekaniseret alt for lidt. — En sølle knallert eller et loppegrin, som han ville være tilfreds med, indtil han kunne få kørekort, var rent ud bleven ham nægtet, og når han havde været lidt på pige-sjov, var der ingen grænse for de formaninger, han blev overdænget med. De ville ikke forstå, at han for længst var karl for sin hat.

Gennem bladene fik han en plads dejligt langt hjemmefra og til en særdeles god løn; men manden her var fuldstændig kulret. Der var ingen ende på alt det,

han ville have bestilt på een dag, og da Severin altid og alle vegne kom med sine berettigede krav og sin forstandige mening om tingene, blev det til et værre skænderi. Omsider enedes de dog om, at Severin skulle rejse til 1. decbr. Pigen på gården var en halvgammel tudse på 23 år, og hun havde en sær begavelse til at genere folk. Severin havde sagt en dag, da han gerne ville i snak med hende, at han ikke ville have haft pladsen her som karl, hvis han havde vidst, at pigen var så gammel. Han havde sagt det spøgefuldt og godmodigt; men pigen var næsvis nok til at svare, at hun heller ikke havde taget pladsen, hvis hun havde vidst, at de kun skulle have en dum dreng til karl. Nogle dage senere var Severin gået åbent til værks og havde været lidt galant over for hende; men da havde hun været så fræk, at hun sang:

»Men dreng, er du tosset? Det går ikke an; thi du er for ung til at kaldes for mand«.

Jo, han var glad for at rejse fra denne tvangsarbejdsanstalt, og han ville hverken sige farvel eller tak til nogen — ikke engang til pigen. Hun havde ikke fortjent det, så storsnudet, som hun var. Men ærgerligt var det, at hun var så umedgørlig; for selv om Severin i selvforsvar havde kaldt hende en rynket heks o. l., så var hun dog mægtig sød og så ud som en ganske ung pige.

Severins dårlige behandling der på gården var velkendt i nabolaget. Selv havde han talt om det til alle og enhver, og i

alt fald en af nabogårdmændene forstod ham og beklagede ham, og en af de sidste dage i november tilbød denne mand ham en god og let plads hos sig. — Han havde ingen karl fæstet, da han ikke syntes om nogle af de mange ansøgere, der havde været hos ham, og han ville heller ikke give topløn, da pladsen hos ham var en sjælden let plads. Men han ville give Severin 2800 kr. for resten af året, og så havde han en meget god og lidt brugt motorcykle, som Severin skulle få for 2000 kr., når han i april fyldte 18 år. Det var en dejlig mand, følte Severin, en mand, han kunne respektere. Jo, for han var villig til at lade betalingen gå af på lønnen i løbet af året. Naturligvis måtte der underskrives en købekontrakt — kun for en ordens skyld — selvfølgelig.

Nej, hvor Severin var glad. Nu var han fri for at komme hjem som den, der var kommen af sin plads, og når han til sommeren kom forbi sin nuværende husbonds gård, da skulle det ske som et torden-skrald — med mindst 100 km fart. Han skulle vise dem noget. Og pigen, ja hun skulle nok ønske at blive hans kæreste; men han ville nu først tage hævn og være kostbar. — Var hun rigtig sød, ville han være storsindet og tilgive. Hun kunne da få plads bagpå, og så skulle de hjem og hilse på de gamle. Disse skulle få at se, at de havde grund til at være stolte af ham, så godt som han forstod at begå sig.

Den nye plads blev dog på mange måder en stor skuffelse for Severin. Ikke således, at manden skældte ud, nej, han var altid elskværdig; men han havde sin egen måde at tage det på. Så meget skulle nås, og når så Severin var færdig, måtte han gerne holde aften. Severin sled drabeligt, men blev næsten altid sent færdig. Dertil

kom, at han kun fik mad 3 gange dagligt, og trods sin sult kunne han nok skønne, at maden var ringere, end han var vant til — både i sit hjem og på gården, hvor han var før. Men tanken om motorcyklen fik ham til at holde ud. Til sit hjem skrev han bare om en ny plads, men nævnte intet om motorcyklen.

I april øvede han sig om søndagen, og i maj dumpede han til køreprøven. Så måtte han have en kørelærer, og det kostede penge. Endvidere måtte han ofte prøvekøre i arbejdstiden, og den kære husbond beklagede inderligt, at han så sig nødsaget til at holde en daglejer på Severins regning.

Det havde nær gået galt for kørelæreren; thi han havde tilbøjelighed til at lade sig mærke med, at han havde mere forstand på sagerne end hans elev; men da Severin var ivrig for at få kørekort, fandt han sig — om end med stort besvær — i kørelærerens overlegne optræden, og i juni kom den store dag, da Severin fik kørekort.

En lykkelig hændelse var det, at motorcyklen ikke var nem at få over 40—50 km; ellers havde den unge rytter, der for enhver pris ville vise sig, sikkert endt sin lyse karriere i et vejsving; men det var knapt så godt, at der var meget at koste på maskinen, ligesom der gik mange penge til benzin og cigaretter.

Det var mærkeligt med pigen i den tidligere plads. Severin spekulerede på, om hun fejlede noget i knolden; hun viste ikke mindste lyst til at køre med, og da han en dag bestemte sig til at være højmodig og tilgive hende, selv om hendes anger ikke var så mærkbar, som han syntes, han havde krav på, lod hun ham vide, at han måtte være skør i toppen, når han

ville give så meget for en gammel rest af en elendig motorcykle. Han kørte måske omkring og købte mere affaldsjern. Han måtte hellere få sig noget ordentligt tøj. Han optrådte jo som en krydsning mellem en bisse og et dårekistelem.

Tilværelsen begyndte nu at blive trist for Severin. Han indså klart, at en kæreste fik han ikke så let. Han havde en dag ydmyget sig til at tilbyde Sladder-Bodils uskønne datter en køretur, og hun havde sagt, at hun nok gerne ville køre med en tur; men alligevel ville hun ikke, for så ville hun blive til grin.

Men det skulle blive endnu værre. Omkring 1. oktober fik han at vide, at han ikke havde mere tilgode af sin løn, og at han endnu skyldte 1000 kr. på motorcyklen. Ikke en øre mere kunne han få. Det var drøjt at undvære cigaretter. Der var ingen penge til en hårdt påkrævet klipning og ingen til benzin. Nå, motorcyklens gummi duede nu heller ikke stort mere, og den trænger også til en hovedreparation. I alt fald kunne den næsten ikke kravle op ad bakkerne. Hans husbond foreslog ham elskværdigt et forskud på næste års løn; men han havde fået nok af pladsen og tilbød derfor husbonden, at denne kunne få maskinen igen for 1500 kr. Men nu blev husbonden forfærdet. Motorcyklen var jo næsten ødelagt, og den var da helt usælgelig på denne årstid. Men han ville gerne være forstående og hjælpsom og give 500 kr. for den, og så kunne de øvrige 500 kr. gå fra i næste års løn. Severin mente, at han kunne få mere for den ved at sælge den til en anden; men husbonden lod ham vide, at motorcyklen ifølge kontrakten ikke var hans, før alt var betalt. Solgte han den, ville han ryge lige i spjældet.

Nu var Severin i knibe — end også i den grad, at han tænkte på at bede sin far om hjælp; men det kunne han ikke bekvemme sig til, og han spurgte så meget trist, hvad husbonden ville give i løn til næste år. Det viste sig nu, at husbonden helst vilde have en dygtigere karl, og i øvrigt havde han lige fået tilbud fra en sådan, der ville gå for en rimelig løn; men han ville ikke jage Severin væk og sætte ham i vanskeligheder med politiet, når han ville være fornuftig og gå for en mindre løn. Og Severin så ingen anden udvej.

Det blev et trist år for ham. Han havde småt med penge, ingen motorcykle og ingen venner.

Han blev ensom.

Han forstod efterhånden, at hans nuværende husbond ikke var så respektabel endda. Langt om længe begyndte det at dæmre for ham, at husbonden havde narret ham — ja, snydt ham grueligt. Men hvorfor lod han sig sådan narre? Ja, han måtte vel være godtroende — nej, dum — nej, en kæmpetorsk. Aldrig havde han villet tage ved lære. Aldrig havde han villet høre efter, — og nu måtte han lide for det.

Severin blev klog af skade.

Han forstod, at 2 år af hans liv var forødt. Han blev en beskeden og noget tilbageholdende ung mand, der sled for at indhente det forsømte.

Folk talte anderledes til ham, de var flinkere — både hjemme og ude.

Da han havde opført sig fornuftigt et par år, kunne han nemt have fået en motorcykle; men han ville gemme pengene til noget bedre, for der var en sødeste pige, der kunne se så mildt og elskeligt til ham.

Tanker mod jul

Det er en underlig tid, den sidste månedstid før jul. Det er ligesom om, det er noget i luften, som der også står i den velkendte sang. Der er noget herinde, et strålende minde med kærter og sang, om julen derhjemme, derhjemme hos moder en gang.

Ja, netop sådan er det. Vi mennesker er optaget af så meget, at vi knap nok har tid til at være stille, ja, selv lige op til jul er der en underlig jagen over mennesker; »man skal være færdig til jul«; men alligevel tror jeg, der i mange mennesker bor »et strålende minde«, og det er dette minde, som giver os den stille forventning efter julens højtid.

Men julen må ikke blot blive en tid, der rummer minder om svundne, lykkelige barndoms- og ungdomsår, men en fest med Jesusbarnet, og julesalmerne skal være takkesalmer. Vort hjerte må være opfyldt af dette ene, at det var for os, for mig, Jesus lod sig føde.

Med disse juletanker og med følgende vers vil jeg ønske alle bladets læsere, men særligt vinterholdet 1945-46, en rigtig glædelig jul i Jesu navn.

Der var en tid, som jeg kan aldrig glemme, en tid, som jeg med glæde tænker på; da jeg var barn hos far og mor derhjemme, jeg julefesten spændt imøde så.

Når stunden kom, hvor lysene blev tændte på træet, grønt, mit hjerte jubled glad, mens øjnene mod træets pragt var vendte, jeg nynnede med på julens smukke kvad.

Der er en tid, som jeg må aldrig glemme, fordi den kalder mange minder frem, og i dens budskab ligger der en stemme: I himlen er dit rette faderhjem.

Sa hjælp mig, Gud, når julen atter kommer, med hjertets jublen den imøde gå, når du bebuder os en evig sommer, at jeg må ej i syndens vinter stå.

Ja, let mit hjerte helt for alt det trange, i stedet giv mig barnetroens sind, og lad mig synge med på julens sange, når øjet ser i stråleglansen ind.

Reinholdt Nielsen.

Kære „gamle Piger“!

Det bliver kun en lille kort Hilsen, men derfor lige velment, for det er gaaet mig, som det sikkert er gaaet mange af jer også, at Tiden farer af sted, saa man har let ved at slutte sig til Sv. Rehling i Sangen: »Hvem kan forstaa, at det igen er Jul, en stakket Stund – og saa er Aaret ude«.

Men hvor er det godt, at vi hvert Aar i den stakkede stund bliver mindet om Jesu Fødsel. Tankerne gaar ud til I mange fra 40, 41 og 47, og det er vel desværre gaaet saadan, at ogsaa for nogle af jer var »Aaret en Kæde af lønlige Savn og Brist«, men netop i en saadan Tid er Julebudet dobbelt velsignet.

Naar alt andet synes mørkt og trangt, er det godt at vide, at der kom Lys til Jord, og godt, hvis vi alle af oprigtigt Hjerte kan sige: »Jeg Hjertets Dør vil aabne dig«. Den største Nød er nok ikke at finde i de lønlige Savn og Brist, men der, hvor Mennesker endnu ikke har lukket op for Lyset fra det høje.

De hjerteligste Hilsner og gode Ønsker om en velsignet Jul ønskes I alle.

Jeres Henny Olsen.

DET GAMLE EMBLEM

Foran mig på bordet ligger en ganske lille papæske, som jeg af og til henter op af min skrivebordsskuffe. I æsken ligger et gammelt, slidt KFUM-emblem, samt en seddel, hvorpå er skrevet et bibelsprog.

For en hvilken som helst anden, vil dette emblem være ganske værdiløst og uden betydning, men for mig er det et klenodie.

Vi var genboer, mens vi læste sammen på seminariet. Vi var meget forskellige, men kom meget sammen; vi læste sammen og vi lavede spilopper sammen. Mange aftener blev det sent, når vi var kommet til at drøfte alvorlige spørgsmål og helt havde glemt klokken.

Han var fra et godt hjem, hvor han havde lært vejen både til kirken og missionshuset at kende. Hans mor var enke, og det KFUM-emblem, der sad i hans jakkeopslag, var en sidste gave fra faderen ved dennes dødsleje.

En vinter for to år siden var han blevet ramt af ordene fra Lukas 6,46.: »Men hvorfor kalder I mig Herre, Herre! og gør ikke hvad jeg siger?« Han havde kæmpet meget og havde til sidst fået fast grund under fødderne og kunne hvile i troen på sine synders forladelse.

Der var mange ting, vi kunne hjælpe hinanden med, og vi delte både sorger og

glæder. Men det fik alt for hurtigt ende.

Så kom juleferien, og vi rejste hjem med de bedste ønsker for hinanden om julens fred i hjerterne, og så skulle det hele bryde for ham i denne jul.

Ved et juleselskab traf han en pige, som var på juleferie der, og de forelskede sig omgående i hinanden. Der var ikke tale om betænkningstid, de forlovede sig, og allerede få dage efter så man dem på krum arm på gaden i den lille købstad, hvor han havde sit hjem.

Alt tegnede så godt, der var bare det skæve ved forholdet, at hun var ganske uforstående over for hans tro på kristendommen; hun lo ad ham, når han sagde, at alle mennesker var syndere. »Jeg ved da ikke af, at jeg har gjort noget, som jeg behøver at skamme mig ved over for Gud eller mennesker«, var hendes svar, »lad nu de griller fare, og vær glad mens vi er sammen, vi har jo hinanden, er det ikke nok!«

Og han var alt for betaget af hende til at sige hende imod, og så snåkkede de om alt muligt andet.

Men når han blev ene sad det i ham som en nagende torn, det stod klart for ham, at han haltede til begge sider, han kæmpede en hård kamp, og kampen stod mellem Gud og hans eget jeg. »Vælg i dag, hvem du vil tjene!« lød det inden i ham, men han kunne ikke.

☞ Og så kom den dag, hun skulle rejse, og det blev en rørende afsked, der blev lovet breve og vekslet billede, og så stod han ene tilbage.

Dagene derefter var frygtelige for ham – ikke alene fordi han længtes efter hende, men også – og måske mest fordi han nu først rigtig kom ind i store spekulationer over det skæve forhold til Gud, som julens begivenheder havde bragt ham i. Han gik lange ture alene og udgangen blev, at trodsen kom op i ham, og med den begyndte også selvforsvaret; der var efterhånden ingen grænser for, så store Guds krav var til mennesker i almindelighed og til ham i særdeleshed.

Og sådan var han, da vi mødtes efter juleferien. Han undgik mig de første dage, men en dag efter skoletid kom han ind til mig med et brev i hånden, han gik selv hen og lukkede for min radio, så satte han sig tungt ned i gyngestolen, og så kom hele historien.

Brevet, han holdt i hånden, havde han fået om morgenen. Det indeholdt hans opsigelse plus billede. Han var helt fortvivlet og sagde, at det først nu stod ham rigtig klart, hvor meget hun betød for ham. Jeg prøvede at trøste, men forgæves. At de fjorten dage helt havde forandret ham, blev jeg først rigtig klar over, da jeg sagde til ham, at jeg ønskede for ham, at han, nu da hindringen mellem Gud og ham var borte, igen måtte få sin tro tilbage. Med en pludselig heftighed for han op af stolen og bedyrede, idet han løftede hånden med brevet, at var det ovre med forlovelsen, var det også ovre med hans kristendom, så gik han og knaldede døren i efter sig.

Efter den dag fjernede vi os mere og mere fra hinanden. Han var hård og

ubøjelig; den muntre sang, der før lød, når han kom ned ad vejen, var borte; han blev indadvendt og kom sjældent sammen med nogen. En tid kastede han sig over sin læsen med en desperat iver, som for at glemme og dulme smerten, men senere sløjede han igen af, ja, blev endog sløset og skødesløs.

Og så kom optagelsesprøven – men den gik ikke. Han lå for langt nede i rækken til at kunne være med. Jeg gik over til ham den eftermiddag, han havde fået det at vide. Da jeg kom ind på hans værelse, slog en kvælende varme mig i møde fra kakkellovnen, der var rødglødende (det var sidst i juni måned). På gulvet lå i et rod sammenkrøllede breve, hæfter og blade, der alt sammen var bestemt for kakkellovnen.

Han drejede hovedet om mod mig, og et halvt trodsigt, halvt hoverende smil lå om hans mund.

»Nå«, sagde han, »så er det flyttedag, og det kan man altså takke jeres kærlige Gud for.« Der lurede et ondt blik i hans øjne.

Jeg havde aldrig før hørt ham tale sådan om Gud, og han viste sig at være umulig at snakke med. Han hånede alt og alle, mens han stadig rev ned af væggene alle de opløbte billeder, flængede dem brutalt i stykker og smed stumperne unødigt hårdt hen ad gulvet. Alt skulle udslettes og tilintetgøres – alt det, han havde hygget sig med i det år, der begyndte så godt, men endte så dårligt, fordi det, at ydmyge sig under Guds vældige hånd, var for meget for ham.

Een bøn havde han dog til mig, nemlig om jeg ville sælge hans møbler for ham til de nye elever efter ferien. Vi bar dem så over til mig, inden han drog af.

Et flygtigt håndtryk — og siden har jeg ikke set ham.

Men da skete det.

Da jeg var blevet ene og ganske tilfældigt trak en af skrivebordskufferne ud, trillede det gamle KFUM-embblem frem. Måske havde han glemt det, måske havde han med vilje ladet det ligge. Jeg tog det op og så på de næsten ulæselige bogstaver. Dette emblem havde altså engang ligget i en døende fars skælvende hænder. Det var blevet rakt til sønnen som et symbol på en kristen arv fra far til søn. Ingen havde vel dengang tænkt sig, at det samme emblem få år efter skulle blive efterladt i en gammel ormstukket skuffe.

Og nu ligger det så i den lille æske her. Det ligger og venter på, at et menneskehjerte skal tømme sig. Da jeg sendte pengene for møblerne til ham, skrev jeg nemlig om emblemet, og at han kunne få det den dag, han sendte bud efter det.

Som efterskrift skrev jeg ordene fra Filp. 1, 6: Han, som begyndte en god gerning i eder, vil fuldføre den indtil Jesu Kristi dag.

Samtidig skrev jeg bibelsproget på en lille seddel, som nu ligger i æsken sammen med emblemet.

Jeg vil blive ved at tro, at den dag vil komme, hvor han skriver, at nu har han bøjet sig, bøjet sin vilje ind under Jesu stærke vilje, og at han nu igen har brug for sin fars gamle emblem. E. S.

Julebud under Storm og Torden
melder og giver Fred paa Jorden,
Fred til at stride vor Strid med Mod
Fred til at vente paa Enden god,
højt under Medbør og dybt i Sorgen
Fred for baade i Gaar og i Morgen.

Med dette Vers vil jeg gerne ønske alle Bladets Læsere en god og velsignet Julefest i Haab om, at Julebudet ogsaa maa naa ud til den stridende Verden og give Sind og vilje til at holde Fred.

Med Hilsen

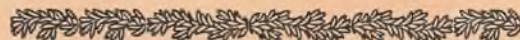
Jensine Jensen

Til Kjølesyningsholdet fra i Sommer vil jeg gerne sige Tak for Gaven, som jeg ikke personlig fik Lejlighed til at sige!

Modtag hermed de bedste ønsker for julen og det nye år.

Med tak for samværet sommeren 1950 sendes rigtig mange hilsener. Ingrid Larsen.

Nye bøger fra Lohses Forlag, eftf.

»Det nye Aar« — Redigeret af Johs. Pedersen og Johs. Sørensen. 1,60 kr.

Her har vi en almanak med en mængde værdifulde oplysninger i al almindelighed, og så er der en hel del, som særlig vil interessere Indre Missions venner. Når dertil kommer, at almanakken byder på nogle gode fortællinger til oplæsning, så må man nok spørge, om det ikke er en ren og skær fejltagelse med den mikroskopiske pris.

»Julegaven« — Redigeret af Edv. Petersen. 3,25 kr. Et fyldigt hefte indeholdende mange fortællinger og meget andet.

»De gamles Julebog« — Red. af T. Biering. 0,90 kr. Indholdet er så godt, så det er en glæde og fornøjelse at læse heftet. Den vil blive læst med interesse af alle i hjemmet.

»Børnenes Julebog« — Red. af W. Bracher. 1,50 kr. Et stort og smukt hefte med fortræffelig indhold. Den må børnene endelig have.

»Klokkerne kimer« — Red. af N. Bundgaard. Udgivet af D. M. S. — 2,75 kr. En mængde gode indlæg.

»Jul i Havn og paa Hav« — Sømandsmissionens julebog. Red. af Ingstrup Mikkelsen og Eilshou Holm. Her er frisk luft og salt vand. Her er oplevelser og alvor.

»Tjeneste« — Red. af Vilh. Dickmeiss. En julehilsen fra Diakonissestiftelsen, Sankt Lukas Stiftelsen og Diakonissehuset på Filadelfia. Et godt julehefte. Indholdet er især af oplysende art.

»Derude fra« — Red. af Erik Petersen. D.M.S.s julebog for børn. En herlig julebog for de små. Her er fortællinger, pusleri og præmieopgaver. Her er en masse brogede billeder, så bogen har også interesse for børn, der ikke kan læse.

»Hjemmenes Julebog« — Red. af Harald P. Madsen. 3,00 kr. Bogen svarer til sit navn; den har en del at sige til os i hjemmene — både gennem sine mange gode fortællinger og sit øvrige indhold.

Nye bøger fra De unges Forlag

»Bibelbogen med Noter«. Heft. 26,50, ib. 37,50, vb. 47,50. — Provst L. P. Jensen, forstander for Dansk Bibelskole, skriver om værket:

»Dette værk er noget enestående både i henseende til dets art og dets kvalitet. Navnet antyder, at det ikke er en almindelig, fuldstændig bibeludgave, men et udvalg. Dette omfatter dog hele Ny Testamente og et så fyldigt udvalg af gammeltestamentlige tekster, at det giver ikke blot prøver på de vigtigste steder og tankegange, men fører ind i den historiske og frelseshistoriske sammenhæng i Gamle Testamente.

Jeg har foreløbig læst forskellige tekster med tilhørende indledning og noter, fulgt de forskellige henvisninger til tillæggets forklaringer og redegørelser, slået efter i register og skematiske oversigter og har gang på gang konstateret, at her har vi et bibelværk, der afhjælper et virkeligt savn. I overskuelig og dygtigt tilrettelagt form og i smukt og håndterligt format giver det en i forhold til bogens omfang imponerende fylde af oplysning og stof, som man hidtil har måttet opsøge vidt forskellige steder. Er man først inde i bogens anlæg og princip m. h. t. noter og henvisninger, finder man let de oplysninger, man søger. Forfatterne har været så mådeholdne m. h. t. noter, at man ikke fristes til blot at læse »forklaringerne« i stedet for teksten!

Under arbejde med bibelen vil man gang på gang gribe til dette værk. Det gælder både under almindelig bibellæsning og i bibelkredse, ved bibel- og kristendomsundervisning o. s. v.

Et enestående nyttigt og dygtigt bibelværk.«

»Darrells tredje skoleår« af Enid Blyton. 4,75 kr. En ungpigebog, der handler om livet på en kostskole. Der er mange piger, som man sent vil glemme. De er taget på kornet. Der er prægtige piger, som man straks holder af, og der er skabagtige piger, som man må le over. Allerskønnest er det at se, hvorledes fornuftig påvirkning og god omgang kan gøre naragtige piger forstandige. Det er rigtig en frisk og fornøjelig bog.

»Drengene på Pampaen« af Finn Lauritz. 4,50 kr. Rigtig en drengbog. Her er eventyr og handling. Spændende underholdning.

Bøgerne er velegnede gavebøger til store børn. De skal nok blive læst. Ungpigebogen er den værdifuldeste; den er mest virkelig.

HØJSKOLEPOST

Søndag d. 3. dec. var Gerda og Birthe på besøg på højskolen, vi sender kammeraterne (49 og 50) en glædelig julehilsen.

Gerda Andersen (49 og 40/50). Birthe Østerby (49). Helga Prik (49). Marie Back (50). Ragnhild Back (50). Tove Hansen (50).

Vore møder:

- 27/12 Gimsing. A. K.
- 27/12 Donslund. L. R.
- 28/12 Mejrup. A. K.
- 28/12 Timring. L. R.
- 29/12 Tvis. L. R.
- 30/12 Fabjerg. L. R.
- 30/12 Borbjerg. A. K.
- 17/1 Nørlem. L. R.
- 18/1 Sevel. A. K.

Adresseforandringer

Sommerskolen

- 1950 Frk. Agnes Nielsen, hr. Constantin Nielsen, Ydby, Thy — samme, C. Nielsen, Skovsvej 9, Hobro.
- 1949 Frk. Gerda Andersen, Ry sanatorium, Ry st. — samme, Hedegård pr. Tranehuse. Frk. Metha Nielsen, Tolstrup, Løgstør — fru Metha Poulsen, Aasted, Durup. Frk. Birthe Østerby, læge Roesgaard, Danmarksgade 3, Lemvig — samme, Gl. Landevej 72, Herning.
- 1947 Frk. Birgit Bjørnholt Nielsen, Hedegaard, Kibæk — samme, »Lille Nørkær«, Rønbjerg. Frk. Esther Iversen, Fiskbæk, Løgstrup — samme, Spanggaard, Tapdrup, Viborg. Frk. Ruth Nielsen, Stoense Mark, Store Snøde — håndgerningslærerinde, frk. Ruth Nielsen, »Engelsborg«, Bagsværdvej 39, Lyngby.
- 1943 Frk. Ruth Bjørnholt Nielsen, Estvad skole, Rønbjerg — fru Ruth Hofmansen, Estvads gaards mark, pr. Rønbjerg.
- 1941 Lærerinde, frk. Maren Kristensen, Gudum — samme, Ikast.

- 1940 Frk. Sigrid Østergaard, Sportsvej 18, Ikast — samme, Havelv, Linde pr. Bur.
- 1936 Frk. Anna Nørgaard, G. Kjær, Hvorum, Hobro — samme, »Bakkegaarden«, Kragelund, Silkeborg.
- 1927 Frk. Olga Wittstrøm, Kjølens central, Løgstrup — samme, Vester møllevej 4, Viborg.
- løvrigt Frk. Lis Christensen, hr. Inspektør Petersen, Aaboulevarden 46^Btv, Aarhus — samme, Glyngøre.

Vinterskolen

- 49/50 Hr. Werner Dybdahl Thomsen, Hesselbjerg pr. Sejerslev, Mors — samme, Seminariet, Nr. Nissum.
- 48/49 Hr. Helmuth K. Madsen, hr. Mads Østergaard, Merrild, Vibbjerg — samme, hr. Charles Østergaard, Bølling, Skern.
- 47/48 Hr. Johs. Poulsen, Kornum pr. Løgstør — samme, Aasted pr. Durup.
- 46/47 Hr. Jens Madsen, Baastrupgaard pr. Hedensted — samme, hr. Jens Madsen, »Nold«, Bjert, Vinderup.
- 45/46 Hr. Reinholdt Nielsen, fru Martine Nielsen, Lyngå, Hadsten — samme, Tovborg, Nørre Nissum.
- 42/43 Niels Mølgaard, »Nr. Grønkjær«, Flynder, Bækmarksbro — samme »Mølgaard«, Bøveling pr. Faare.
- 41/42 Hr. Marthinus Kristensen, Nr. Kokholm, Resen, Struer — samme, Norgesvej 15, Holstebro.
- 40/41 Hr. lærer Ejnar Madsen, Hjerm — samme, Torslev pr. Skovsgård.

Udgivet af
Nr. Nissum højskoles elev- og venneforening.
Redigeret af forstander A. Kristensen

M. CHRISTENSENS BOKTR. STRUER